

L'agent provocador n.º 1

No cal dir el seu nom ; tothom el coneix. «La Publicitat» fa dues o tres setmanes en un article a primera plana i amb negretes el denuncià públicament acusant-lo d'ésser responsable amb la seva actuació dels successos ocorreguts a la Via Laietana, en els quals resultà un home mort.

Ell fou qui en la manifestació per a demanar l'Amnistia provocà els incidents de les Rambles en pretendre impedir que en la manifestació figuressin les banderes d'«Estat Català». Moments després, sempre amb aquell afany exhibicionista, que l'han fet tan «popular», a les escales de la Generalitat abraçà efusivament el capità dels guàrdies d'Assalt, quan aquest anava a justificar-se davant en Moles de com havien actuat les forces d'Assalt en l'esmentada manifestació, mentre li deia, referint-se a les nostres joventuts : «La culpa la tienen esos locos separatistas. Abrazame Capitán, que somos hermanos !»

Aquest Agent provocador número 1, aprofità totes les ocasions per a dir des de Madrid, que el separatisme és un mite, i que «Estat Català», no existeix.

Es l'home que a la Plaça Monumental, fa dos diumenges, amb un cinisme i una inconsciència impròpia del que ostenta una representació, provocà i aprofità el moment d'atacar i combatre amb armes innobles dos homes destacats d'«Estat Català», es a dir, del seu mateix Partit.

Perquè no cal oblidar-ho. «Estat Català» pertany, encara que alguns sembla que ho hagin oblidat, a Esquerra Republicana de Catalunya. Hi pertany, fins i tant que en els Pricipis Bàsics aprovats per l'Assemblea de Constitució del Partit, hi figura la següent Declaració :

«Declara que únicament pot ésser aquesta federació amb tots els pobles ibèrics regits democràticament, PACTANT DIRECTAMENT AMB ELLS per mitjà dels seus legítims representants UN COP ASSOLIDA LA LLIBERTAT DE CATALUNYA».

Que tingui en compte el diputat d'Esquerra aquesta Declaració quan es decideixi a fer manifestacions d'un confusionisme imbecil a la premsa madrilenya, sobre el mite del separatisme. Altrament el Partit al qual pertany, queda en ridícul i no cal dir com hi queda ell, cosa que ve succeint d'ençà que tira per lider.

Aquest provocador màxim, en realitzar a la Plaça Monumental, la maniobra per tal de desacreditar uns homes, no ho feia pas per ensorrar Dencàs i Badia, sinó que el que ell es proposava era anullar tot ço que Badia i Dencàs represenen : l'esperit nacionalista d'Esquerra Republicana de Catalunya. Mes ben dit : les joventuts d'«Estat Català».

El públic heterogeni congregat a la Monumental i en una mínima proporció el d'Esquerra, no és qui ha de jutjar l'actuació dels

homes i fets del 6 d'octubre. Aquests únicament els pot jutjar al Congrés de la Joventut i després el de l'Esquerra. A això s'anirà. A això es va més de pressa del que alguns voldrien. Està ben clar?

La Joventut d'«Estat Català», espera serenament el Congrés Nacional d'«Estat Català» i després el de l'Esquerra. En aquests Congressos en on s'ha de judicar l'actuació dels seus homes en l'obscura nit del sis d'Octubre.

Tot el que s'intenti fora de les organitzacions del Partit, emprant procediments poc dignes, és actuar simplement com a irresponsable o com a Agent Provocador.

Incisos municipals

¿ Ens podrieu dir que passa al Consorci del Port Franc ? ¿ Quina influència hi exerceix la Companyia Catalana de Gas i Electricitat ? ¿ Per què el senyor Vicenç Bernades no ha multat, com era el seu deure, la Catalana de Gas i Electricitat, per l'escandalós contraban de sorra que aquella Companyia ha efectuat en detriment dels interessos de la ciutat ?

¿ Ens podrieu dir amb quina autoritat i seguint quina disciplina el senyor Vicenç Bernades obre un concurs per a adjudicar l'explotació de les famoses línies d'autoòmnibus ?

¿ Ens podrieu dir si el senyor Cristian Entès, Conseller-regidor de Cultura i actualment, de més a més, com a premi a la seva actuació (?) política i del seu esquerrisme (?), Conseller-regidor de Governació, ja és d'Esquerra Republicana de Catalunya ?

¿ Ens podrieu dir per què no es substitueixen els consellers-regidors senyors Mascipí Vilalta ? ¿ No veu el senyor Pi i Sunyer que tot règim interí és perjudicial per a la ciutat ? ¿ O és que hi ha massa aspirants a cobrar les mil pessetes i hom no sap a qui donar-ho ?

¿ Ens podrieu dir per què el senyor Escofet, que ja és President de l'Assemblea municipal treballa (?) infatigablement per a ésser, de més a més, conseller-regidor ? ¿ Que representa i qui representa el senyor Escofet per a tenir tantes pretensions ?

¿ I el senyor Carbonell, que també treballa (?) d'una forma semblant, quins mereixements li han fet néixer aquesta eufòria ?

¿ Ens podrieu dir si és compatible amb el càrrec de conseller d'Esquerra el senyor Junyent, empleat de la Companyia d'aigües de Barcelona ?

Un problema viu

Catalunya té la seva personalitat econòmica ben destacada. Tal vegada per un lamentable deix de provincianisme o per un esquit sentit positivista, la major part dels nostres economistes han tractat els problemes de la vida material de Catalunya com a cosa netament diluïda dins el desenvolupament normal de l'economia espanyola. I això és un dany greu per a la nostra terra. Precisament per haver deixat la vida econòmica catalana dins el conglomerat econòmic espanyol és perquè Catalunya està sifrint crisi de treball i de diner, neulant-se progressivament, fins a l'extrem de veure's gairebé sense banca pròpia, al mateix temps que ha anat amarrant els seus vaixells per manca d'exportació.

I amb el port buit i havent d'utilitzar la banca forastera, la personalitat econòmica de Catalunya ofereix una visió llastimosa, davant la qual, els nostres economistes malden sense eficàcia, cercant solucions que no donen resultats positius. I és lògic que no els donin, perquè la rel del problema és més profunda que allà on la cerquen.

Catalunya necessita llibertat absoluta, no purament i exclusiva per a l'evolució de la seva vida espiritual, sinó que també per a salvaguardar la seva riquesa conquerida a força d'austeritat i treball. Sense una llibertat per a tots els seus astes, el seu patrimoni s'anirà esvaïnt, absorvit per l'acció centro peninsular. Més que una qüestió de dreptes i esquerres, almenys en l'ordre d'economia política, tenim plantejada una qüestió de Catalunya i Espanya. I aquesta és una qüestió que la tenim completament negligida. No la tractem amb tota la seva amplitud i cruïsa, de la qual cosa en pervenen llastimosos desorientacions. Estudiem i enfondim, doncs la qüestió.

Les característiques essencials de la vida econòmica de Catalunya són la fàbrica, la indústria i la manufactura. Es cert que tenim molt de conreu, però cal tenir present que Catalunya consumeix molta més quantitat d'articles agro-pecuaris que la que està en condicions de produir. Advertint que molta de la nostra producció agrícola—com el vi, posem per cas—sense poder exportar és una ruïna. Això, en conjunt, manifesta que Catalunya està en magnífiques condicions per a intercanviar. Necessitem blats, carns, llanes i grans, al mateix temps que tenim teixits, maquinària i articles manufacturats per a expendre.

La nostra personalitat econòmica és la inversa de la centro peninsular, de la genuïna espanyola, la qual té, com a característica essencialíssima, la producció agro-pecuària. Aquest fet diferenciador pot semblar —a primera vista—qualcom providencial que lliga els interessos econòmics de Catalunya amb Espanya. Semblen dues economies que es complementen ; semblen dues personalitats que la una constitueix el sustentacle de l'altra. Així ens ho han volgut fer veure els trenta anys de catalanisme acomodaticí de la Lliga. Però la realitat ens ha demostrat tot el contrari. Trenta anys de catalanisme conformista ens ha fet perdre l'expansió comercial fora de la península, l'estabilitat bancària i ens ha ensorrat tota la vida navilera de les antigues i potents companyies catalanes. I és que la realitat no s'ha vist. Les carteres de ministre han encegat i no han deixat veure que Castella—el que representa Castella amb el seu imperialisme—té lligada de peus i mans Catalunya per mitjà de la Duana, de la política d'aranzels, de divises, de contingents, de blocatges i de compensacions, que li ha fet la vida econòmica poc menys que impossible, per a protegir les seves llanes en brut, els seus blats de pessima qualitat, les seves carns dures i els grans, tuberculs i fruites que no tenen altra sortida que la plaça de Barcelona.

Espanya no sap produir matèries agro-pecuàries. I per a la seva malgirbada producció ha establert una protecció duanera que asfixia la producció catalana. Per no poder comprar blats a l'Argentina no hi podem enviar teixits, paper i llibres. Per no poder comprar sucre a Cuba, també hem de perdre aquell mercat. I per no poder comprar carns, no podem introduir-nos a Turquia, amb tot i les magnífiques facultats que Catalunya té. Per no poder comprar llanes d'Austràlia per a fabricar robes, Sabadell no pot competir amb Anglaterra. I així podríem anar enumerant les mil i una activitats impossibilitades per l'acció aranzelària i d'intercanvi que l'Estat espanyol realitza en contra de la personalitat econòmica catalana.

I hem de tenir present que una nació industrial, fabril i manufacturera com Catalunya no pot subsistir llargament sense una expansió comercial vasta, sense exportació, sense poder portar els seus productes al mercat mundial. I sense una banca i una marina ben dotada tal com Bèlgica, Holanda i altres països. Sobre tot quan es té, com té Catalunya, la mà d'obra i l'utilatge productor

suficient per a produir tres vegades més que no consum ni consumirà mai Espanya, dintre el cercle duaner de la qual Catalunya es veu obligada a circumscriure el seu desenvolupament mercantil.

Coneguts aquests antecedents i sabent com arreu del món hom esdevé gelós de la seva economia, que ningú no admet gèneres d'altri que no li compri dels seus és quan es perfila amb claredat la visió de la impossibilitat material de poder subsistir Catalunya sota les directrius d'un maeix Estat que tingui dues personalitats tan contraposades com són la catalana i la castellana.

No ens enganyem. A part de les seves concepcions polítiques, els Royo Villanova i els Albiñana són quelcom substancial. Són l'encarnació de la personalitat econòmica centropeninsular. Són el blat, el sucre, la llana i les carns. Són el que passa—derrotats o no, electoralment—en la vida de l'Estat espanyol. Aquesta és la veritat crua. I és davant d'aquesta veritat que Catalunya ha de cercar solucions per a la vida depauperada de la seva personalitat econòmica. Per tant, cal crear quelcom que, virtualment, siguin les robes, els teixits, les manufactures i les fruites d'exportació.

Andreu MONTSENY

Cal que cada Casal de Joventuts esculli per representant seu, l'home de més empena, més pur i més intel·ligent.

Cal que cada Comitè polític esculli per delegat de districte l'home de mes empena, mes pur i mes intel·ligent.

Sols així, per sobre de tot personalisme, farem fortes i dignes les Joventuts.

El pròxim ple municipal

Es convoca el ple de l'Ajuntament pel dia 20 a les cinc hores de la tarda.

Els regidors Hilari Salvadó i Escofet són elegits pels seus companys de minoria, per a defensar les carteres municipals de Governació i d'Hisenda respectivament.

Ultima hora

Ens podien dir el Comitè Comarcal gestor d'Esquerra Republicana de Catalunya perquè no es reunirà el ple Comarcal fins després de la reunió municipal on s'hi porten assumptes de tanta transcendència com el concurs per l'explotació de les vuit línies d'autoòmnibus i l'estructura del nou cartipàs municipal?

Ens podrien dir els organismes competents (els que forçament han d'existir) d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè els regidorshan dictaminat, obrant dintre una autonomia absurda que entrin al nou Consell de Govern municipal, els senyors Hilari Savadó i Escofet per a tenir cura del departaments de Governació i Hisenda respectivament?

Les Joventuts d'Esquerra Estat Català no estan supeditades a cap nom.

Sols l'organització, el compliment d'un programa i l'assoliment de l'ideal constitueixen la seva essència.

Els estraperlistes

Com en altres llocs de Catalunya a Montmaneu (igualada) els cacics locals, actius militants de la Lliga, de la U. P. i de la Ceda procuren surar quan les Esquerres governen per la voluntat popular.

Els senyors Benedicte Drets Roig, Miquel Ribalta Marcé, Josep Companys Vilanova, Gabriel Termes Queral i Joan Requesens votaren i pa trocinaren la candidatura del Front d'Ordre coaccionant, a mes, els electors per tal que la votessin també.

Actualment aquests individus, prototipus acabat dels cacics rurals, estan en tractes amb els diAcció Catalana per a ingressar al Partit.

Compte amb ells.